

Passaport a Pimlico i la seguretat alimentària

per JOSÉ MIGUEL MULET

En el cine en llengua anglesa existeix un gènere anomenat *feel-good movies*, que podríem traduir com “cinema de bon rotllo”. Comèdies amables on la gràcia és reflectir bons sentiments i el millor del caràcter humà; per exemple, *Forrest Gump*, *La princesa promesa* o *Love actually*. Si ens n’anem al cinema clàssic, el primer nom que ens ve a la ment és el de Frank Capra, director d’origen italià, autor d’ensucrades comèdies familiars que contra tot pronòstic han envellit molt bé. I si no hi esteu d’acord, el pròxim dia de Nadal, després de menjar-vos el putxero, engegueu la televisió i de ben segur que en algun canal n’estaran fent alguna.

Al període comprès entre 1947 i 1956, la productora britànica Ealing es va especialitzar en comèdies satíriques, que podrien emmarcar-se en el cine *feel-good*. En plena postguerra i en un Londres devastat pels bombardejos de l’aviació alemanya i dels míssils V2, va fer una aposta per donar un missatge optimista, com és el de *Passport to Pimlico* (1949), la pel·lícula que ens ocupa.

En un barri de Londres esclata una bomba i deixa al descobert una cambra secreta en la qual es troben uns documents que registren la donació d’una casa i la seua zona adjacent, a l’actual barri de Pimlico, a Carles VII, el darrer duc de Borgonya. Com que hi ha descendents vius del duc, aquests documents legitimen que Pimlico ja no és part de la Gran Bretanya, sinó un microestat independent derivat d’un ducat medieval. La història està inspirada en un fet real. Durant la Segona Guerra Mundial, una part de la maternitat de l’hospital d’Ottawa va ser declarada independent del Canadà perquè la princesa Juliana d’Holanda, exiliada allí per l’ocupació alemanya, donés a llum i la seua filla no perdés els drets successoris a la corona.

A la pel·lícula les autoritats angleses no van ser tan amables com les canadenques. Una vegada Pimlico s’independitza, Anglaterra li talla els subministraments, incloent-hi la llum i l’aigua. Estem en l’època dels racionaments, així que els habitants de Pimlico decideixen alçar les restriccions d’aliments i crear un mercat lliure, amb la qual cosa poden importar divises. Res diferent del que fan molts microestats en l’actualitat. La idea acaba essent un desastre perquè, com que no hi ha cap mena de control, es comercialitza menjar

«El científic que més vides ha salvat no és Alexander Fleming, sinó Norman Borlaug, el pare de la segona revolució verda»

de baixa qualitat o en mal estat i, quan els compradors se n’adonen, el mercat lliure acaba tancant. Un cas paregut al de la crisi de la carn entaxonada l’agost del 2019, en què l’avarícia i la falta de control van provocar una crisi, i van posar fi a l’empresa responsable.

Ara la moda és dir que el menjar no és sa o que ens està enverinant. El darrer Eurobaròmetre diu que la principal preocupació alimentària dels europeus és trobar restes de plaguicides als aliments. La realitat és que l’exposició que tenim a aquests com a consumidors és irrellevant. Gràcies a la seguretat alimentària, malalties com el tifus i el còlera pràcticament han desaparegut, mentre que altres com la salmonel·losi o la listeriosi estan controlades, tret de casos puntuals deguts generalment a negligències. Quan pensem en la qualitat de vida que tenim avui, solem fixar-nos en els avenços de la medicina, com les vacunes o els antibiòtics, però oblidem que normalment mengem tres vegades al dia. Si no tinguérem un subministrament constant d’aliments, i si aquests aliments no foren segurs, no podríem assolir les fites d’esperança de vida i de benestar que tenim en l’actualitat. La nevera ha salvat més vides que els antibiòtics, i el científic que més vides ha salvat no és Alexander Fleming, sinó Norman Borlaug, el pare de la segona revolució verda. Un agrònom, no un metge. No en va necessitem un metge en alguns moments de la nostra vida, però a un llaurador, el necessitem tres vegades cada dia. ↻

JOSÉ MIGUEL MULET. Professor titular de Biotecnologia de la Universitat Politècnica de València. Investigador en l’Institut de Biologia Molecular i Cel·lular de Plantes (CSIC-UPV).